

LICHWIARSKI (3) ai

a jasne.

sg m N lichwiarski (2). ◇ pl A subst lichwiarski(e) (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde bez cytatu.

Przymiotnik od „lichwiarz”; lichwiarzowi właściwy, do lichwiarza należący; *f(o)enebris* Mącz, Cn; *f(o)eneratitius* Calep; *circumforaneus*, *feneratorius*, *usurarius* Cn (3) : Foenebris et hoc foenebre, Lichwiárski Záftáwny hándel. Mącz 133b; Foeneratitius, Quod datum est foenori, vel quod ad foenus pertinet – Lichwiarsky nalichwe dany. Calep 427b.

W połączeniu szeregowym (1): Przenieśli fie [...] z wćziwego z przodkow fwych opátrzenia/ ná profte tokárkie/ fzynkárkie/ lichwiárkie (drugich nie wípominam) zarobki. *PowodPr* 36.

Cf **LICHWIARZNY**

KN